

„Varalica!“ je siknila skoz zobe, potem se pa kakor strta in pohojena zgrudila na stol, nagnila glavo na mizo in začela ihteti...

Za par dni je govorilo vse Zaselje, ki je pograbilo vsako malenkostno novico sredi prazne zimске puščobe s slastjo, o Brestovem begu.

„Prav je naredila učiteljica Alena, da mu je pokazala skoz vrata. Kaj bi voglaril, nepridnež!“ Tako so sklepali nekateri.

Drugi so trdili drugače.

„Za nos jo je vodil. Naveličal se je in je šel.“

Alena ni o vsem tem izvedela ničesar. Pred njo so ljudje molčali. Le če je šla skoz vas, se ji je zdelo, da ji je marsikdo pomežiknil izpod klobuka in da so za njenim hrbtom ljudje stikali glave. Edina Mara jo je poslej češče obiskovala in ji obetala in razkladala nove načrte, češ, naj tudi skladajo o naju nove pesmi o zarjavelih devicah, nič ne de. Toda zmaščujem se nad moškimi na ta način, da jih obnorim dva ducata, preden se bo tista pesem pela o zarjaveli Mari.

Alena se ji je smejala. Toda njen smeh ni zvonko donel, njen smeh je bil jok in trpljenje.

Najrajša je posedala sama. Pogovarjala se je z uvelimi šopki, ki jih je nanosil Ivan.

„Kajne, rožice, da ni tak! Res je šel, brez slovesa odšel. Stradat je šel na Dunaj zaradi mene, za mojo čast, za voljo zlobnih ljudi se je umeknil. Prav je imel. Ivan je tako dober! O, Mara — pride ura...“

Alena je čakala ure, da se oglasi pismonoša in ji prinese pismo.

Minul je teden, minula dva, minuli štirje.

V Aleni se je ljubezen prelivala v srd. Toda srce, ki jo je prvič v življenju občutilo, je ljubilo ljubezen in sovražilo srd.

„Prav ima, ker ne piše. Da bi Erna delala opazke — a seveda — in trosila med ljudi. Prav ima!“

Spet so tekli tedni, Alena je verovala in trpela. Vsak stavek, katerega ji je govoril, je pretehtavala; nikdar ji ni rekel: Alenčica, potrpi, kmalu boš moja žena! Ni rekel. Kdo bi govoril tako pusto besedo, ko govori srce kakor pesem. Da, da pride ura!

In vendar vse koprnjenje srca ni moglo udušiti zle slutnje, ki se je pojavljala čezdalje bolj ter glodala v njeni duši in ji pila kri. Alena je bleдела in v gluhih nočeh bedec klicala duše, ki bi jo dvignila iz te grozne samote in ji utešila srce.

Nekega dne je videla skoz šolsko okno, kako je pismonoša zavil krog ogla. Vsa je vztrepetala.

Potrkal je. Planila je k vratom. Pismonoša ji je dal priporočeno pismo. Alena je šla za kateder, otroci so zašumeli in začeli šepetati. Ni jih svarila. V lice ji je šinila kri, ko je spoznala Brestovo pisavo. S tresočimi prsti je odtrgala rob pisma. Polna upanja, da njena vera ni bila osramočena, je začela brati.

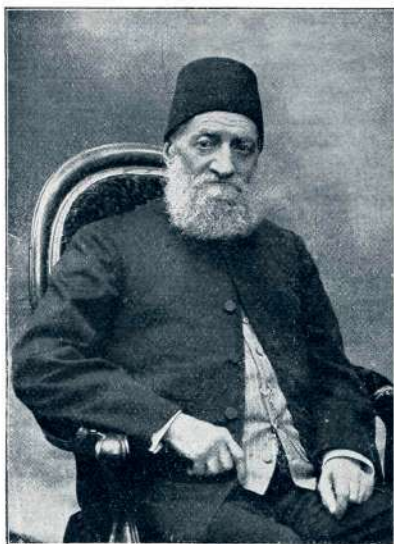
Velecenjena gospica!

(Ta naslov jo je razburil. Tako je tuje zvenel. Brala je dalje.)

Dolžnost mi je, da Vam pišem to pismo. Zakaj bojim se, da ne bi zaradi najinega prijateljstva trpelo Vaše blago srce, ker bi si utegnilo buditi upe, ki so neizvedljivi. Zato Vas prosim: Najino prijateljstvo naj bo kakor lep žarek, ki redno posveti v življenje, — in samo žarek, drugega nič. Veste, da sem reven, veste, da imam dolgove — kateri študent-siromak je brez njih —, veste, kako človek po zakonu pride dandanes lahko takoj do ustaljenih razmer, gmotnih in družinskih, ker ga

TURŠKI ČASTNIKI SE POSVETUJEJO.

VELIKI VEZIR KIAMIL PAŠA.